

Divdesmit pirmā diena: Pieticīgais

Jāzēpa dzīve bija vienkārša un pieticīga. Viņš nebija bagāts, bet nebija arī tik trūcīgs, ka viņam nāktos lūgt nabagdāvanas. Cienījams darbs ļāva viņam nodrošināt ģimenei nepieciešamo uzturu arī mainīgajās dzīves norisēs.

Kad Nācarete bija jāatstāj un jādodas ceļā kopā ar gaidībās esošo sievu, Betlēmē viņš varēja atļauties pavisam pieticīgu mājvietu, savukārt pēc Jēzus piedzimšanas viņš svētnīcā jēra vietā saliek upurī pāri baložu – nabadzīgo cilvēku upura dāvanu. Pēc Jēzus piedzimšanas seko negaidīta bēgšana uz Ēģipti, viņiem jāpiedzīvo bēgļu liktenis, bet par tā gaitām mums nav ziņu. Viens ir skaidrs – dzīve tur bija pieticīga.

Jāzēpa dzīve bija gan pieticīga, gan pazemīga, jo sirdī viņš ilgojās tikai pēc Dieva vien. Viņš apzinājās savu niecīgumu, tādēļ paļāvās un atvērās uz Dievu – vēstures gaitu noteicēju.

Jāzēpam bija skaidrs, ka pieder pie pazemīgākajiem un nabadzīgākajiem no tautas. Viņš labi pārzināja tās Rakstu vietas, kurās pravieši pretstatīja politiskajam un militārajam spēkam Izraēļa nabadzīgo *ananim* spēku.

Tomēr, kad viņam bija jāredz parastās tautas apspiešana, viņu pārņēma sacelšanās gars un sirds puksti paātrinājās. Jāzēpa dzimtenē bija tādi bagātnieki kā Herods, kam piederēja pilis un galminieki, zeme un īpašumi, bija arī tādi, kas kļuva bagāti uz tautas rēķina, piemēram, nodokļu vācēji, visbeidzot to apdzīvoja arī tūkstoši nabadzīgo, kam nebija ko ēst. Daudzus nabagus viņš mēdza sastapt pie Jeruzālemes svētnīcas vārtiem, skrandās ģērbti tie ubagoja nabagdāvanas. Betsaidas avota tuvumā atradās slimo rindas, kas gaidīja uz dziedinošā ūdens brīnumaino sakustēšanos.

Jāzēps neilgojās pēc bagātības, viņš cienīja nabadzīgos, jo viņi cienīgas attieksmes pret sevi nepazina. Jāzēps ne reizi vien izlīdzēja ar galdniecības darbiem kādam ģimenes tēvam, kurš nespēja samaksāt par darbu vai arī ņēma minimālo maksu par savu smago darbu no tiem, kuri piedzīvoja grūtības. Tas neļāva viņam sajusties pārākam pār viņiem. Viņš būtu tiesīgs uzdot sev jautājumu par Radītāja – lai Dieva vārds ir slavēts! – dāvātajiem priekštečiem, kāpēc viņi nesauc uz debesīm pēc taisnīguma un patiesības.

Jāzēps kavējās pie domas par Dieva dāvāto mānu izredzētai tautai tās ceļā tukšnesī, Viņš ar to pabaroja visus, nepalika neviens, kam tās pietrūktu vai paliktu pāri. Novērojot Jēzu, viņa sirdi piepildīja ilgas un cerība par Marijas pravietisko vārdu, izteiktu māsīcai Elizabetei, piepildīšanas. Viņš bija par to pārliecināts! Kungs pakāpeniski atjaunoja kārtību paša izveidotā mājā – varenos viņš nogrūda no troņa un paaugstināja pazemīgos, izsalkušos viņš pildīja labumiem, bet bagātos atstāja tukšā (sal. Lk 1, 46-56).